

Uitwisselingsprogramma met Oudtshoorn Zuid-Afrika

Bericht 2: Aan het werk in Oudtshoorn

23.03.2011

Inmiddels bevind ik mij alweer zes weken in Oudtshoorn, Zuid-Afrika. Ik heb mijn draai helemaal gevonden en geniet enorm van alles wat ik meemaak. Hoogste tijd voor een update van mijn werkzaamheden en het verloop van de projecten.

Nieuwsbriefuitwisseling

De nieuwsbriefuitwisseling die is opgestart verloopt voorspoedig. Ik word wekelijks enthousiast door de leerlingen ontvangen. Zij vinden de lessen en het uitwisselingproject razend interessant en doen hun best om goede verhalen te schrijven en mooie foto's te maken.

Tijdens de les over foto's maken zijn zij zelf aan de slag gegaan met het maken van foto's van elkaar. Van iedere leerling is de foto bij hun introductie geplaatst. Hiermee is de eerste nieuwsbrief die in het teken staat van kennismaking afgerond. De introducties van alle leerlingen van beide scholen zijn samengevoegd tot één nieuwsbrief en is te vinden op o.a. de website van Participe. Wij zijn inmiddels alweer druk bezig met de voorbereidingen voor de aankomende nieuwsbrieven.

Leerlingen maken foto's van elkaar

Geconcentreerd aan het werk

Les geven aan de leerlingen

Straatkinderen en 'Die Tiep'

De afgelopen weken ben ik veel betrokken geweest bij het programma voor de straatkinderen. Bij de wekelijks terugkerende bijeenkomsten krijgen zij te eten, wordt er gekletst, gespeeld en waar nodig en mogelijk hulp geboden. De achtergrond van de jongeren is problematisch, zij groeien op in zeer slechte omstandigheden in de townships. Vele van hen zijn ex-bendeleden, hebben in de gevangenis gezeten en / of hebben een verleden met veel drugsgebruik of gebruiken nog steeds. Een veilige thuishaven is er niet. Ze dwalen op straat rond, hebben geen structuur, gaan nauwelijks naar school en hebben geen werk. Voor de mensen die werken op Die Tiep werken is de situatie niet veel beter. In onmenswaardige omstandigheden werken zij op de vuilnisbelt, maar dit is voor hen een manier om te ontsnappen aan een leven in criminaliteit. Door het sorteren en recyclen van afval verdienen zij aan het einde van de dag net genoeg om wat eten te kunnen kopen.

Straatkinderen tijdens de wekelijkse bijeenkomst.

Doordat ik Judy assisteer bij het helpen van de straatkinderen en de mensen die werken op Die Tiep kom ik erachter dat het hier gaat om een groep mensen die door de samenleving wordt genegeerd en afgewezen en waar nauwelijks hulp aan wordt geboden.

Ik vind het een voorrecht met deze groep mensen in aanraking te komen en leer ze kennen als vriendelijke mensen met eigen unieke persoonlijkheden, manieren en gevoel voor humor.

Judy is momenteel bezig om voor hen een drop-in centre op te richten met een structureel programma waar de kinderen en jongeren dagelijks terecht kunnen.

Optelgoed

Optelgoed, het fotografieproject voor het KKNK (Kunst Festival) wordt zowel met de straatkinderen als op Die Tiep (de Vuilstortplaats) uitgevoerd. Ik vond het bijzonder dat ik hier deel van uit kon maken en dat we door middel van dit project een klein beetje kleur en betekenis in hun leven konden brengen. Gedurende het proces zag ik dat het wat met hen deed. Na wat aarzeling bleken ze erg leergierig, ze hadden even iets anders om handen en het gaf hun de mogelijkheid expressie te geven aan hun leefwereld. Ze werden serieus genomen, erkend in hun bestaan als mens en het gaf ze een gevoel van verantwoordelijkheid. Zij hebben hard gewerkt om alles tot een mooi eindresultaat te brengen.

Foto's maken in de omgeving van Die Tiep

De eerste fase van het project is nu afgerond; in vijf workshops met zowel de straatkinderen als op die Tiep zijn de foto's gemaakt. Aan de fotograaf nu de taak om de 40 beste foto's uit te zoeken voor de expositie tijdens het KKNK (Arts festival).

De overige voorbereidingen bestaan uit o.a. het inrichten van de expositie en het nodige materiaal hiervoor aanschaffen, portretten maken met een bijbehorend verhaaltje van iedere deelnemer en een boekje met het verhaal van Optelgoed, de straatkinderen en de mensen die op Die Tiep werken. We hebben het er maar druk mee, maar ik vind het een razend interessant project!

Het project is uitgevoerd onder begeleiding van fotograaf, Hans van der Veen. Hij heeft speciaal een blog voor dit project opgezet, inclusief de foto's die door de deelnemers zijn gemaakt. Absoluut een aanrader om eens op te kijken: hansvanderveen.wordpress.com

Als we arriveren op Die Tiep, worden we enthousiast ontvangen

Judy interviewt een deelnemer voor zijn bijdrage aan het project

Lokale ziekenhuis en HIV / Aids kliniek

Na het eerste bezoek aan het lokale ziekenhuis en de HIV / Aids kliniek ben ik daar nog een aantal keer geweest en heb kennism gemaakt met verschillende mensen waaronder de arts van de HIV / Aids kliniek. In een gesprek vertelt hij mij over de totstandkoming van de kliniek. Mijn bewondering voor de inzet van deze arts groeit gedurende zijn interessante verhaal.

In 2005 heeft hij zijn goedlopende huisartsenpraktijk opgezegd om zich in te zetten voor HIV en TB (tuberculose). Het belang was groot om een HIV / TB kliniek op te zetten aangezien er in Oudsthoorn subdistrict geen enkele was. Met de weinige middelen zowel in geld, materiaal als in mankracht is hij aan de slag gegaan. Hij mocht gebruik maken van het enigszins vervallen achterste deel van het lokale ziekenhuis wat eigenlijk klaar was om plat te gooien. Het is gerenoveerd en beetje bij beetje is de kliniek uitgebreid en gegroeid. De kliniek blijft tot op heden kampen met een aantal knelpunten. Enerzijds zijn er minimale structurele middelen, anderzijds is er binnen het team nauwelijks expertise op het gebied van HIV en combinatietherapie (HIV en TB). Daar ligt aan ten grondslag dat opgeleide medici er niet de voorkeur aan geven om met HIV+ patienten te werken. Door het werken met naalden en bloed heerst er de angst om mogelijk zelf besmet te raken. In de kliniek is de arts de enige met de expertise, gedurende zijn opleiding heeft hij zich gespecialiseerd in HIV / Aids en de combinatie met TB, wat hier veel voor schijnt te komen. Om het kennisniveau van zijn collega's omhoog te halen geeft hij zelf veel trainingen.

Ik vind het raar te beseffen dat alle patienten die ik zie en hier naar de kliniek komen HIV+ zijn. De sombere, neerslachtige uitdrukkingen op hun gezichten spreken boekdelen. Wat een zware realiteit om met deze ziekte te leven.

Op de kinderafdeling in het lokale ziekenhuis heb ik een ochtend een knutselactiviteit georganiseerd. Er is over het algemeen weinig te doen voor de zieke kinderen die hier tijdelijk verblijven en daarom dus extra leuk om samen met hen iets te doen.

Adriane is trots op zijn eindresultaat